

Alexandru IVASIUC s-a născut la 12 iul. 1933, Sighetu Marmatiei - moare 4 martie 1977 la cutremurul de la Bucuresti. Fiul lui Leon Ivasiuc, prof. de științele naturii la Liceul "Dragoș Vodă" din Sighetu Marmatiei, o vreme specialist geolog; originar din Bucovina, unde, înaintea primului război mondial, bunicul scriitorului, locotenent-colonelul Mihai Ivasiuc, era ofițer de frontieră. Mama, Ana (n. Iusco), descinde din vechi familii maramureșene (Ciplea, Mihaly) atestate documentar, cu diplome nobiliare, din sec. al XV-lea.

În urma Dictatului de la Viena, familia se mută la București, unde IVASIUC urmează cursul primar (1940-1944) la o școală de pe strada Mântuleasa, iar prima clasa de liceu la "Matei Basarab"; după care se întoarce la Sighetu Marmatiei, urmând Liceul "Dragoș Vodă"; până la absolvire (1951).

Studiile la Facultatea de Filosofie a Universității din București (1951-1953) vor fi întrerupte și se înscrie la medicină (1953).

La 4 noiembrie 1956 e arestat și condamnat la cinci ani pentru agitație publică, plus doi ani domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Rubla. Eliberat la începutul lui 1963, lucrează la fabrica de medicamente "Sintofarm";, apoi translator la Ambasada SUA, până în 1968.

Debutează cu schița "Timbrul" in "Gazeta literară" (iul. 1964); în

aceeași revistă publică (tot în 1964) și primul său eseu, „Inocență și vinovăție în proza americană”. Debut editorial cu romanul „Vestibul” (1967).

Începând din 1968 colaborează la principalele reviste literare; susține o rubrică permanentă în „Contemporanul”, apoi în „România literară” (până în vara 1976). În 1977 deține la „Contemporanul” rubrica „Argument (ultimul articol „Puterea scriitorului”, îi apare la 4 martie 1977). Colaborează la „Informația Bucureștiului” cu o suita de articole săptămânale. Este redactor-șef al Editurii „Cartea Românească” în 1970; în toamna aceluiași an (până în mai 1972) secretar al Uniunii Scriitorilor. A fost director al Casei de Filme nr. 1 (1972-1974).

Alexandru Ivăsiuc este autor al romanelor „Interval” (1968), „Cunoaștere de noapte” (1969), „Păsările” (1970), „Apa” (1973), „Iluminări” (1975), „Racul” (1976) și al unui volum de nuvele, „Corn de vânătoare” (1972).

În 1968-1969, împreună cu soția sa, Tita Chiper-Ivăsiuc, a beneficiat de o bursă „Ford” în cadrul programului internațional al Universității Iowa din Iowa-City, primul participant român al acestui program. În 1969 este invitat să conferențeze despre literatura română în SUA, la Universitatea Columbia, Berkeley-California, East-Texas, Ann-Arbor, Michigan și în Anglia, la Oxford.

Eseist de vocație („Radicalitate și valoare”, 1972; „Pro domo”, 1974), IVĂSIUC e un romancier original, cu imaginația ideii, modern în obsesiile sale, preocupat de înnoirile de substanță și de structură ale prozei contemporane.

Alexandru Ivăsiuc a primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru proză (1967, 1970), al Academiei Române (1970) și al Consiliului Culturii și Educației Socialiste (1970).

Sighetenii i-au cinstit memoria dând numele „Alexandru Ivăsiuc” străzii unde se află casa unde s-a născut scriitorul, pe care a fost pusă o placă comemorativă, prin simpozioane dedicate operei celui mai important prozator născut la Sighetu Marmăției.